Пише: Мироје Јовановић
субота, 14 јануар 2012 14:11

(Реаговање на интервју Срђе Поповића објављен у листу „Дневни аваз“ 11. 01. 2011. године)

Постоји неки чудан разлог због којег известан број јавних личности из тзв. „круга двојке“ не пропуштају нити једну прилику да пљуну на себе и своје.

Тако је београдски адвокат Срђа Поповић, дана 11. 01. 2011. године, дао интервју дневном листу „Дневни аваз“, под насловом „Срђа Поповић о прослави Дана РС: Била је то рехабилитација Караџића и Младића!“, у коме је доследно, онако грубо (другосрбијански) оплео по Републици Српској и Србима преко Дрине. Текст је, разуме се, реакција на прославу 20 година постојања Републике Српске.

Осећам професионалну обавезу да колеги Поповићу укажем на пар политичких и правних констатација које су, очигледно, нетачне, а које су постале својеврсна химна сарајевске чаршије и њихових београдских сапатника.

Наведени интервју почиње констатацијом да:

„Они нису смјели добити ту РС, јер су, уствари, били награђени за судски доказан геноцид.“

Одмах на почетку може се поставити питање: Ко су то они, а ко је то Срђа Поповић?

Уважени читалац уочава да сам у уводу овог текста дао одговор на то питање:

Они смо ми, Срби, па чак и добра већина грађана Србије и Републике Српске, а друштво интервјуисаног Поповића су они који су у рату били друга ратујућа страна (сада их у миру називамо Федерација БиХ, све у коалицији са групом познатом под називом „Друга Србија“).

Добро, колега сматра да „они“ нису смели добити Републику Српску, па нас то враћа у 1995 годину (конкретно, септембар и октобар) када су војне снаге муслиманско-хрватске коалиције биле на неких 30-ак километара од Бања Луке (конкретно, ХЕ Бочац), односно када је у непосредној близини Требиња било груписано око 40.000 хрватских војника.

Питање зашто је војна ситуација била тако неповољна по Србе има само један одговор, а он се зове НАТО. Наиме, након отворене агресије на територију РСК у августу 1995. године, снаге северне алијансе су крајем августа и почетком септембра те године дале несебичну (а касније лепо наплаћену подршку) снагама под контролом А. Изетбеговића и Ф. Туђмана, и тим је војна ситуација постала изразито лоша по Србе.

Дакле, такви услови су и диктирали договор који је постигнут у Дејтону, да би касније био преточен у међународни споразум у Паризу, али Поповић заборавља да Република Српска није рођена у Дејтону.

Она је тог тренутка постала дефинитивна и непорецива, али за нас је постојала и грађена кроз четири ратне године, да би своје границе и уставно утемељење добила

коначно након заустављања ратних дејстава.

Него, да кренем даље у овом кратком осврту на поменути интервју.

Срђа Поповић даље (изгледа доста узрујан) тврди:

„Уствари, није дошло до неке хисторијске пресуде о свим тим догађајима. И сад се то, наравно, испод тог фластера загнојило и имате то што имате.“

Е, ту смо, Поповићу, историјске неправде, ово, оно, стилске фигуре, фластер, крварење и тако то. Признајем да сам очекивао да у овој новогодишњој исповести пронађем неку убојиту, рекомовску о помирењу и томе слично.

Изгледа да сте и ти и Наташа Кандић коначно схватили да нисмо баш толико наивни да са Хрватима правимо комисију која ће да испитује „Олују“, или пак да са сарајевским береткама откривамо злочине Насера Орића. Стога се Поповић враћа провереном рецепту пљувања по Српској, и потпуног негирања овог ентитета.

Но, да се вратимо да „хисторијске“ пресуде.

Поповићу је свакако познато да су босански муслимани током II светског рата масовно били припадници оружаних снага НДХ, и богами се добро доказали Павелићу и дружини, пре свега вађењем српских очију и паљењем кућа. Прво су мало попљачкали, па кад су се живи власници почели бунити, онда су прешли на санирање „персоналних“ проблема, и тако су херцеговачке јаме врло брзо постале сестре близнакиње оних у Далмацији.

Антифашизам у тој (муслиманској) популацији се веже за нешто мало предратних комуниста, те за оне који су после капитулације Италије 1943. брзо сабрали и одузели однос снага на терену, и схватили да је боље ставити петокраку на фес, него остати без истог.

Носиоци оружане побуне против фашистичкиог окупатора у Босни и Хрватској су били они који су том идеологијом били највише и погођени. Дакле Срби, и то кроз два покрета, која су подједнако била призната и препозната од стране савезника.

Ово је толико ноторно, да уколико неко покуша да ме демантује, прво нека консултује литературу која обрађује Прво заседање ЗАВНОБИХ, које је одржано 25. 11. 1943. године у Мркоњић Граду.

Једноставним увидом у имена и презимена учесника Првог (а богами и другог и трећег) заседања ЗАВНОБИХ, долази се до потврде тезе да је антифашизам у БиХ био, махом српски.

Стога Републику Српску и њен настанак треба везати управо за континуитет у борби против фаши-екстремизма, кроз који је српском народу, најпре у Хрватској (кроз уставне амандмане) одузет статус конститутивног народа. Потом је конститутивност Срба у БиХ „заборављена“ најпре кроз „Акт о реафирмацији суверености Републике Босне и Херцеговине“ од 15. 10. 1991. године, а потом кроз референдум муслимана и Хрвата који је одржан крајем фебруара 1992. године.

Дакле, деца, потомци, а богами и активни учесници клања из 1941 године, покренули су лавину, након које у БиХ постоје два ентитета, и три конститутивна народа. Први пут (рачунајући од периода након османског освајања) Срби су постали власници своје судбине у Босни, и креатори политичких институција, и то заједно са друга два народа.

Да будем прецизнији, да је постојао „хисторијски суд“ о дешавањима 1914-1918, и 1941-1945, НФРЈ никада не би била формирана, нити би Хрвати и муслимани икада Србима били браћа. Они би напросто били поражена страна, и још увек би плаћали добрану и праведну одштету.

Флоскулирање, типа „судски доказан геноцид“, сведочи само о једној ствари:

Геноцид који је извршен над Србима од 1991-1999. године, никад није био предмет чак ни отворене и јавне расправе а камоли судског поступка. Стога бео-сарајевски антисрбизам не пропушта прилику да озбиљних лица и промуклим гласовима прозбори коју о „агресији“, „геноциду“ и другим појмовима које моја родбина, пријатељи и ја зовемо: ОДБРАНА.

Посебно је питање то што адвокат Поповић заборавља да Радован Караџић и Ратко Младић, нису особе које су осуђене за било шта, а ако ћемо поштено, до 1995 године њихова имена се нису везивала за било која кривична дела, за разлику од великих пријатеља „Друге Србије“. Мислим, нико од активних учесника у процесу стварања Републике Српске (Кољевић, Крајишник, Плавшићка...) до почетка рата није имао везе са судовима, колико Дневни аваз са објективношћу.

Ипак, Срђа Поповић инсистира да прослава 20 година постојања Републике Српске има снагу рехабилитације за Караџића и Младића, а тиме изгледа заборавља да рехабилитован може бити само онај ко је претходно правоснажно осуђен. Вероватно колега то и зна, али жели да буде упечатљив, да се допадне својим другарима из чаршије.

Даље се у тексту наводи:

„Указујући, наиме, на четничку и уопће екстремну идеологију у својој земљи...“

Разумем да је колега учио из уџбеника историје које је штриховао Евдард Кардељ, али античетничка хистерија коју пројектује казује нам да се очигледно заборавља чињеница да је председник САД Хари Труман, 29. марта 1948. године уврстио Драгољуба Михаиловића у „Легију заслужних“ чиме је он постао, колико ми је познато, једини човек са ових простора који је одликован највишим признањем страним држављанима – „Legion of merit“.

Неспорно је то како је Хрватима и муслиманима очајнички било потребно да четнички покрет прикажу као еквивалент усташком покрету, све како би НОП, који су удостојили свога чланства 1944 године, испао њихова једина, братско-јединствена кућа. Будући да историја међуетничких сукоба на Балкану не почиње 1991 године, свака апсолутизација српске улоге у тим сукобима јесте злонамерна и политикантска.

Даље се у тексту предметног интервјуа нешто помињу Вељa Илић, Човић и породица покојног премијера Ђинђића, али нисам сигуран да су читаоци „Аваза“ заинтересовани за наше домаће проблеме. Њих привлачи и опија способност једног Србина (уз то и писменог) да пљуне на своје, на читаву једну политичку заједницу коју су и они прокужили. Укратко, да се уз кафу сагласе да су и Срби и Република Српска у Босни вишак.

Добрица Ћосић је у неком свом тексту као негативну референцу Срђе Поповића навео то што је овај својевремено био бранилац у кривичном поступку који је вођен против усташког министра Андрије Артуковића. Ћосић је очигледно погрешно протумачио функцију адвоката/браниоца, односно неспорно је да Срђа Поповић није саучесник ако брани неког пред судом. Права и дужности адвоката у вези заступања клијената су посебна тема, но ипак никада било коме од колега не бих замерио зато што брани некога са чијим се актима и деловањем не слажем.

Ако је право на адвоката свето и неприкосновено право сваког осумњиченог, тада је и право на живот, здравље и неповредивост стана право сваког човека и грађанина.

Па ако Срђи Поповићу не треба да се замера што је бранио Андрију Артуковића, нека

ни он не замера прекодринским Србима што су бранили своје куће и своје животе.
(Аутор је адвокат и стални сарадник Српског културног клуба)